

Chương 4

Của Anh Quá Nhỏ

Diệp Hân Mạch đứng ở cửa khu chung cư chờ vài phút mà vẫn chưa thấy ông xã đại thần đâu. Cô nghi ngờ gãi gãi đầu, mái tóc dài lười nhác theo ngón tay tản ra xung quanh, dưới tia nắng sớm ánh lên rực rỡ.

“Sinh hoạt 0322?” Giọng trầm thấp của nam giới vọng tới từ phía sau, Hân Mạch trong lòng nhủ thầm, cuối cùng cũng tới rồi.

Khi cô xoay người về phía anh, vài sợi tóc dài vương lại trước ngực. Khi đã nhìn rõ người vừa tới, Diệp Hân Mạch tròn mắt. Sao lại là anh ta? Sao lại là cái tên phong lưu thành tính này chứ? Lại còn là người suýt nữa thì cùng cô lên giường nữa.

Anh ta sao lại là [cười lừa tìm tức phụ]?

Trong ấn tượng của cô, không, thậm chí là ấn tượng của mọi người trong game Toái Thiên Tinh, [cười lừa tìm tức phụ] hẳn phải là một chính nhân quân tử, phong độ bất phàm, không chút thô tục, nhưng người trước mặt này thoát nhìn thì có phong độ của người trí thức, ngoài mặt mỉm cười như gió xuân nhưng kỳ thật lại phong lưu thành tính. Đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Diệp Hân Mạch trong lòng thầm nghĩ, người này chẳng lẽ là do [cười lừa tìm tức phụ] tìm tới để giả mạo? Hay là, bọn họ kỳ thật sớm đã thông đồng với nhau? Nghĩ thì nghĩ thế, nhưng Diệp Hân Mạch cũng tinh tường minh bạch, người này được Tiểu Trà Trà khen ngợi là đẹp trai, hơn nữa nhìn lên quả thật có thể thấy được phong độ đàn ông, sợ rằng đây chính là ông xã mình chơi cùng một năm qua, [cười lừa tìm tức phụ].

Cô trừng mắt nhìn anh ta, anh ta cũng trừng lại, hai người mặt mày đờ đờ sất khí nhìn nhau, ánh mắt như phóng điện. Diệp Hân Mạch buồn bực, sao lại trùng hợp thế này, lần trước gặp phải anh ta không nói làm gì, lần này thì tự mình đưa đến cửa.

Lục Thủy Hàn cũng buồn bực, nhìn cô né tránh ánh mắt anh tựa như muốn bỏ chạy lần thứ hai, tuyệt đối anh không thể phạm sai lầm lần nữa!!

Vì thế, suy nghĩ trong đầu hai người đại khái là:

Nữ: tại sao lại là anh? Đồ âm hồn bất tán!

Nam: lần trước tôi để cô chạy mất, lần này đừng mong thoát!!

Nhưng trên thực tế, trong mắt người khác, cụ thể là mấy người cùng sống tại khu nhà đó cảnh tượng mắt to trừng mắt nhỏ này lại biến thành:

Người trẻ tuổi thật là tốt nha, tình yêu đẹp như thế, tuy tiện nhìn nhau cũng là liếc mắt đưa tình, nữ thì trách sao anh giờ mới tới, để người ta chờ lâu quá đi, nam thì yêu chiều nói xin lỗi bảo bối, lần sau sẽ không như vậy nữa.....

Nếu như Diệp Hân Mạch và Lục Thủy Hàn nghe được tiếng lòng của mọi người xung quanh hẳn sẽ không sống đôi đi cùng nữa, nhưng căn bản là chẳng nghe thấy gì nên hai người tiếp tục anh nhìn, tôi nhìn giữa ban ngày ban mặt một lúc lâu.

Rốt cục cảm thấy cứ đứng như vậy không phải ý hay, Diệp Hân Mạch bèn lên tiếng: “Là tôi”. Sau khi ổn định lại tinh thần cô mới gật gật đầu :” Đi thôi”

Nghe cô nói vậy, Lục Thủy Hàn có phần bất ngờ. Cô ấy không sợ lại phát sinh chuyện giống lần trước sao? Lần này đừng hòng chạy thoát. Lục Thủy Hàn mài mài răng, không lên tiếng, đưa cô ra xe.

Bởi vì đã từng gặp nhau một lần nên hai người không cảm thấy ngại ngùng. Diệp Hân Mạch vừa lên xe, liền dựa vào lưng ghế khép hờ mắt nghỉ ngơi, thức suốt cả đêm rồi, tranh thủ lúc này mà chợp mắt một chút. (chị liều nhỉ, nhớ anh ý bắt đem bán thì sao)

Lục Thủy Hàn liếc nhìn khuôn mặt tái nhợt, biết ngay cô nàng này lại không ngủ đủ giấc nên bây giờ mới lơ đãng như thế. Liếc thêm vài lần nữa, anh liền mở nhạc, một bản nhạc không lời chơi bằng nhạc cụ dân tộc du dương uyển chuyển khiến Hân Mạch càng thêm buồn ngủ.

“Anh vì sao lại đặt tên là [cuối lừa tìm tức phụ]”. Bỗng nhiên Diệp Hân Mạch mở mắt, đột ngột hỏi một câu.

Lục Thủy Hàn đang chuyên tâm lái xe, đột nhiên bị hỏi thì giật cả mình, tay lái có phần lệch đi. “Anh không thích mấy cái tên nho nhã”. Kỳ thật anh dùng cái tên này là để mấy cô gái trong game không bám theo. Nói con gái trong game bạo dạn theo đuổi con trai nhưng mà họ cũng kén chọn lắm nha. Anh có cả đồng nhân viên nữ, tâm lý phụ nữ ít nhiều cũng hiểu biết đôi chút

Diệp Hân Mạch gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, sau đó lại tiếp tục nhắm mắt ngủ tiếp.

Lục Thủy Hàn bị cô trêu chọc cũng muốn nói chuyện tiếp, ai ngờ cô hỏi xong một câu thì thôi luôn khiến anh có phần thất vọng. Sau vài lần đắn đo anh mới lên tiếng: “Vì sao lần trước em lại bỏ chạy?”

“Muốn nghe nói thật hay nói dối?”. Câu này nghe quen quen nha.

Lục Thủy Hàn ngây người, đây chẳng phải là câu nói anh dùng để trêu chọc cô hôm trước sao? Học hỏi nhanh quá đây.

“Nói thật.”

“Nói thật là,....” Diệp Hân Mạch dùng một chút, bỗng dưng mở mắt nhìn từ trên xuống dưới đánh giá anh ta một lần, trong mắt chợt ánh lên một tia tinh

quái, ánh mắt cuối cùng dừng lại chỗ thắt lưng: “Anh quá nhỏ.” (=)).bó tay vs chị, chị đã kịp nhìn đâu mà chê nhỏ)

“...” Bên tai như sấm động khiến tay lái chệch hẳn đi, chiếc xe đi lệch sang làn đường bên cạnh. Lục Thủy Hàn chật vật đưa ô tô về đúng làn đường, liếc cô một cái, thở hắt ra, may mà đây không phải là đường cao tốc. Vui mừng xong, lại không khỏi thẹn quá hoá giận: “Chỗ nào nhỏ chứ?”

Con người đen láy lại đánh giá từ trên xuống dưới, khẽ gật đầu: “Uh, chỗ nào đó nhỏ đó.”

“...” Nếu như không phải đang lái xe, anh nhất định đem treo cô lên mà đánh cho một trận.”Em còn chưa sờ qua, làm sao biết là nhỏ?!!”

“Bởi vì tôi không có cảm giác.” Diệp Hân Mạch nhìn anh ta, cảm thấy trêu chọc đã đủ rồi, vì thế tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thế là trong xe chỉ còn một người nghiền răng nghiền lợi nuốt trôi cục tức đến phát nghẹn. “Em không có cảm giác là vì anh không chạm được tới em ấy hả?” (chết luôn, không còn cái gì để nói hay sao mà cứ nói mãi cái chủ đề này thế hả.)

“Uh, chính xác.” Lạnh nhạt trả lời một câu, Hân Mạch phẩy tay nói: “Tôi mệt rồi, đừng làm phiền.”

Lục Thủy Hàn lần thứ hai tổn hơi thừa lời, tay nắm vô lăng đến nỗi cả gân xanh, hít sâu một lần, hai lần....Sau vài lần hít thở sâu anh mới chậm rãi bình tĩnh trở lại. Không thèm cùng cô so đo, cô lại nghĩ rằng anh không có gì để nói!! Nhưng anh ở đây cục khờ lái xe còn cô ngồi bên thì chỉ biết chế giễu với ngủ. Thật là bực mình!!!

“Thế còn nói dối thì sao?”. Anh cố tình không cho cô ngủ yên.

“Nói dối sao?” Diệp Hân Mạch mở mắt, liếc nhìn anh ta một hồi lâu mới trả lời: “Nói dối là đi của tôi tới nhà chơi, tôi phải về gấp.”

“...” Cái này quả đúng là nói dối.

Kỳ thật đối với Diệp Hân Mạch mà nói, cả hai câu trả lời này đều là nói dối, chẳng qua nói thật ẽ đả kích anh ta còn nói dối là để an ủi thôi. Lý do thực sự là ấn tượng với anh ta ngay từ đầu đã rất xấu, không thể làm nó xấu hơn được, bề ngoài thì phong độ nhưng bên trong thì nham hiểm, đen tối, không chạy mới là lạ ấy.!!Chỉ là bây giờ cô vẫn đang ngồi trên xe, nếu chọc giận anh ta thì người chịu thiệt chỉ có cô thôi – cho nên, cứ giấu nhẹm cái lý do ấy đi cho an toàn.

Nhưng nói đi nói lại, nếu như anh ta là [cười lừa tìm tức phụ], thì cái hình tượng công tử phóng đảng có vẻ như không hợp lắm. Cuối cùng là sai lệch ở đâu ta? Diệp Hân Mạch cau mày, vấn đề này rắc rối quá đi, không nghĩ nữa, ngủ trước đã!

Đến tận khi được Lục Thủy Hàn đánh thức, cô mới dụi dụi mắt, hỏi qua loa: “Đến rồi sao?”. Lời vừa ra khỏi miệng cô bỗng giật nảy mình, giọng nói của

mình sao lại khàn như vậy, không phải vì đêm qua không ngủ mà bị cảm rồi chứ?

Lục Thủy Hàn lườm lườm, xem ra sức khỏe cô có phần không ổn, trong lòng đột nhiên tức giận: “Về sau đừng có thức đêm nữa”.

“Á.” Diệp Hân Mạch ngẩng đầu lên, hơi giật mình nhìn anh ta, nửa ngày mới nói ra một chữ.

Lục Thủy Hàn khe khẽ thở dài, chỉ chỉ cửa xe.”Xuống thôi, còn phải mua vài thứ nữa. Đúng rồi, tên em là gì?”

“Diệp Hân Mạch.” Lúc xoay người xuống xe, Diệp Hân Mạch lạnh nhạt trả lời.

Diệp Hân Mạch sao? Anh tươi cười, cái tên này chẳng phù hợp với cô gì cả. “Lục Thủy Hàn, em nhớ kỹ đó.”

“Uh, nhớ rồi.” Diệp Hân Mạch gật đầu, mặc cho anh ta bước tới, rất tự nhiên cầm lấy tay cô. Sao anh ta có thể tự nhiên như thế chứ? Tự nhiên như thế hai người không phải người lạ. Tuy trong lòng có chút nghi ngờ nhưng ngoài mặt, Diệp Hân Mạch vẫn rất trấn tĩnh, dù gì mình cũng đã đồng ý làm bạn gái anh ta trong ngày hôm nay.

“Ah!! Tiểu Hàn hôm nay đã về rồi?” Vừa mới ra cửa bãi đỗ xe, một ông lão khoảng tầm năm mươi tuổi liền tiến tới bên Lục Thủy Hàn chào hỏi.

Lục Thủy Hàn cười cười, cũng đáp lại: “Bác Khu, hôm nay cháu dẫn bạn gái về ra mắt mẹ cháu!! Gần đây bác vẫn khỏe chứ?”

“Uh, vẫn khỏe!! Ô, cô bé này thật xinh xắn, chỉ là hơi gầy một chút, tiểu Hàn cháu không nên bắt nạt người ta chứ!!” Khu bá bá cười tít mắt.

“Cháu đâu dám ạ!! Đau lòng còn chưa hết nữa ấy chứ!” Lục Thủy Hàn quay đầu có vẻ “thâm tình” liếc nhìn cô một cái, tiếp tục quay ra cười cười: “Bác Khu, lần sau gặp lại! Mẹ cháu đang chờ trên nhà!!”.

“Uh, được!! Nhà họ Lục thật có phúc nha, sinh được cậu con trai ngoan như vậy, giờ lại sắp có con dâu xinh xắn thế kia, thật là có phúc!!” Bác Khu một bên tán đồng một bên phát tay bước đi.

Lục Thủy Hàn lúc này mới thôi tươi cười, lãnh đạm dẫn cô bước vào siêu thị bên cạnh khu nhà. Trên đường gặp rất nhiều người, ai cũng nhiệt tình chào hỏi anh ta mà anh ta cũng đáp lại rất lễ phép. Diệp Hân Mạch nhìn xuống bàn tay đang bị anh ta nắm lấy, trong lòng cảm thán, một người đàn ông chuẩn mực thế này hẳn là được không ít cô gái mến mộ.

Lục Thủy Hàn đưa cô đi mua mấy thứ thuốc bổ cho người lớn tuổi xong thì vội vội vàng vàng kéo cô lên trên. Lúc đi qua khu bán đồ uống, anh ta dừng chân, vào mua một ly trà sữa nóng đưa cho cô: “Uống đi”. Có vẻ thấy mình nói như ra lệnh nên bổ sung thêm một câu: “Cho ấm người.”

Diệp Hân Mạch hơi giật mình, tay cầm ly trà nóng ngược nhìn lên. Người này không ngờ lại tinh tế như vậy!! Nghĩ xong, lại bước nhanh để đuổi kịp bước chân anh ta, hai người rất nhanh vào tới khu nhà quen thuộc của anh.

Trước khi mở cửa, Lục Thủy Hàn hít thật sâu mấy lần.”Này!”

“Gì vậy?” Diệp Hân Mạch nhìn lại, chớp chớp mắt.

“Xin nhờ em.” Gương mặt thoáng chút không tự nhiên, đến khi Diệp Hân Mạch gật đầu, anh mới thở phào nhẹ nhõm. Nhấn chuông cửa ——

“Về rồi sao?” Cửa được mở ra, khuôn mặt mang theo nét vui mừng của một cô bé bỗng xuất hiện, trong nháy mắt, vui mừng bị ngạc nhiên lấn át.

Có tiếng nói vọng ra từ trong bếp: “Tiểu Ngân, là ai về vậy?”

Lục Thủy Hàn không thấy mẹ ra mở cửa liền nói văng lên : “Mẹ, hôm nay con đưa bạn gái về ra mắt mẹ đây”.

“A?” Giọng nữ kinh ngạc kêu một tiếng, không biết là bởi vì nghe tiếng con trai mình hay là nghe thấy con trai nói đưa bạn gái về ra mắt mà kinh ngạc. Diệp Hân Mạch ngó nghiêng liền thấy một phụ nữ trung niên đeo tạp dề, tay cầm muôi lớn từ trong bếp đi ra.

“Ai nha, đúng là tiểu Hàn rồi, tiểu tử đáng chết này cuối cùng cũng chịu về nhà rồi sao?”. Bà Lục thấy con trai về thì vừa nhịu mày vừa oán trách, miệng thì mắng còn ánh mắt lại dán chặt trên người Diệp Hân Mạch

Ânh mắt tuy không nghiêm khắc nhưng là đang âm thầm đánh giá. Sau một hồi bà Lục mới cười cười nhìn Lục Thủy hàn: “Con trai, đây là...”

“Mẹ, đây là tiểu Mạch.” Lục Thủy Hàn giới thiệu qua loa rồi quay sang nháy mắt với cô một cái.

Diệp Hân Mạch hiểu ý, nhẹ nhàng gật đầu: “Cháu chào bác.”

Thanh âm lạnh nhạt mơ hồ, nghe qua thật không biết con trai mình đã nắm chắc được người ta chưa nữa. Bà Lục tươi cười khẽ nói: “Được rồi, được rồi. Tiểu Mạch lại đây ngồi đi.”

Lúc mọi người đều đã ngồi xuống, bà Lục mới chợt nhớ ra là mình vẫn còn có việc trong bếp, đành tùy tiện để con mình tiếp khách, vội vàng chạy vào bếp. Cô bé tên tiểu Ngân chẳng hề ngại ngùng, tại nhà họ Lục cũng tự nhiên như ở nhà, đứng dậy đi lấy đồ uống cùng một đĩa hoa quả đưa cho Lục Thủy Hàn và Hân Mạch

“Chào anh chị, em tên là Diêu Ngân, là học trò của thầy Lục. Hôm nay được nghỉ lại vừa lúc làm luận văn tốt nghiệp nên muốn qua nhờ thầy chỉ dạy đôi chút, vừa nãy cứ tưởng là thầy :Lục đã về nên thất lễ với anh chị, thật xin lỗi!!”tổng thiên luận văn quá lai, vừa mới còn tưởng Lục bá bá trở về ni!!” Diêu Ngân nói một tràng, giải thích về vẻ mặt kinh ngạc lúc nãy của mình, đồng thời thuận tiện tự giới thiệu bản thân.

“Tiểu Hàn này!! Tiểu Ngân không phải người ở đây, cho nên thường hay tới nhà ta chơi, cùng mẹ và bố con nói chuyện. Con bé rất lễ phép, con có rảnh thì quan tâm tới em nó một chút”. Tiếng của bà Lục nương theo khói dầu vang lên

Lục Thủy Hàn híp mắt, mà sau đó nhẹ nhàng lên tiếng trả lời: “Con biết rồi.”

Quay đầu nhìn, thấy Diệp Hân Mạch đang suy nghĩ gì đó, anh bèn đưa tay qua, nhéo lên tay cô một cái. Diệp Hân Mạch lúc này mới hoàn hồn, nghi ngờ nhìn về phía anh. Lục Thủy Hàn thu hồi ánh mắt, biết thừa cô nàng này chẳng phải khách khứa gì mà là người mẹ anh đã chắm, hôm nay gọi anh về là để tranh thủ bồi đắp tình cảm — chỉ tiếc là hôm nay anh lại dẫn theo Diệp Hân Mạch.

Diêu Ngân lại như không hề biết gì, gọt vỏ táo rồi đưa cho Hân Mạch một miếng, miệng cười cười. Cô cũng rất biết phối hợp, chớp mắt mấy cái, nhẹ nhàng nói: “Cám ơn.”

Gặp Diêu Ngân mà còn muốn khách khí như vậy sao? Lục Thủy Hàn vội vàng ngăn cô: “Không cần, cám ơn em, tiểu Ngân.”

Diệp Hân Mạch nhẹ nhàng cắn một miếng táo, bĩu môi. Tiểu ngân, gọi thân mật thế, đây là kiểu đã quen thân lâu ngày rồi nha.

Diêu Ngân ngăn người, liền cũng không kiên trì nữa, cùng hai người này không có chuyện gì để nói nên liền trầm mặc cúi đầu. Đúng lúc ba người đang không có việc gì làm, người thì nhìn chăm chăm vào mặt bàn, người thì chăm chú ngắm lòng bàn tay, người thì cặm cụi nhai táo chuông cửa liền vang lên. Diêu Ngân nhảy ngay ra mở cửa, thì ra là bố của Lục Thủy Hàn.

Ông Lục thấy Diêu Ngân liền lên tiếng chào hỏi, vào nhà lại thấy con trai đang ngồi thì cười híp mắt: “Tiểu Hàn, về rồi sao?”

“Vâng, ba.” Lục Thủy Hàn đáp, tự nhiên cũng khó tránh khỏi phải giới thiệu “bạn gái” mình lần nữa, bỗng bà Lục từ phòng bếp nói vọng ra: “Mọi người chuẩn bị vào ăn cơm!!”

Diêu Ngân vội: “Thầy, bác Lục, gia đình mọi người đoàn viên, cháu không làm phiền nữa, cháu xin phép về trước ạ.”

Hai ông bà cố gắng giữ lại, nhưng Diêu Ngân qua dứt khoát nên bà Lục cũng đành để cô bé ra về.

Trên bàn cơm, ông Lục và Lục Thủy Hàn nói chuyện câu đợc câu chẳng: “Công việc dạo này thế nào.”, “Vẫn tốt ạ.” linh tinh các thứ. Hai người phụ nữ cắm cúi ăn cơm. Đến lúc Lục Thủy Hàn thấy người bên cạnh cứ mãi im lặng mới giật mình gắp thức ăn cho cô: “Ăn nhiều một chút, xem em gầy chưa kìa!”

Ông bà Lục nhìn nhau. Xem ra con trai mình đã tìm được người yêu thương rồi.

Diệp Hân Mạch đỏ hết cả mặt, dù sao cũng là trong nhà người lạ, một anh chàng lạc hoắc nói với mình thân mật như vậy khiến cô không quen, chỉ rụt rè nói: “Cảm ơn!”

Vừa nói xong, Lục Thủy Hàn liền trừng mắt nhìn cô, Diệp Hân Mạch biết mình lỡ lời, giả bộ bận rộn gấp đồ ăn, trong đầu hỗn loạn hết cả lên. Ông bà Lục lại nhìn nhau, xem cô con dâu này với con trai mình còn nói câu cảm ơn, chắc hẳn là chưa vừa lòng rồi.

Bà Lục cảm thán, con trai à, con đúng là không có tương lai a!!!!!!

“Tiểu Mạch là người ở đâu vậy?”. Không khí trở nên nặng nề, bà Lục bèn giả bộ lơ đãng hỏi han.

“Ah,... Cháu ở thành phố C.”

“Thành phố C sao?”. Bà Lục trừng mắt, xa quá.

“Vậy là cháu đến đây làm việc?”

Diệp Hân Mạch nghiêng đầu nghĩ nghĩ, đại khái cũng là như vậy. Vì thế khẽ gật đầu.”Vâng “

Hỏi ngắn gọn, trả lời ngắn gọn như thế khiến bà Lục nhất thời không biết nên nói gì nữa, đành cúi đầu ăn cơm rồi đứng dậy.

Lục Thủy Hàn buồn bực trong lòng. Sớm biết Diệp Hân Mạch là người lạnh nhạt, nhưng lạnh nhạt đến thế này thì không phải hơi quá rồi sao? Trong lòng thì nghĩ thế nhưng bên ngoài vẫn làm bộ ân cần giúp Hân Mạch gấp thức ăn này nọ, để ông Lục khỏi nghi ngờ.

Bữa cơm này Lục Thủy Hàn phải tận lực chống đỡ mới có thể vượt qua. Ăn xong, bà Lục thu dọn bàn ăn còn ông Lục bắt Lục Thủy Hàn ra ngồi ngoài phòng khách bày bàn cờ vua. Lục Thủy Hàn khóc không ra nước mắt nhìn cô “bạn gái” sắc mặt bình thản bên cạnh, thở dài một hơi liền ngồi xuống. làm sao được, ai bảo bố anh thích nhất là cờ vua chứ. Ngày còn bé, mỗi lần ăn cơm xong ông vẫn thường lôi kéo, cưỡng ép anh phải chơi cùng mình.

Nhìn hai người đánh cờ, Diệp Hân Mạch cắn môi, nghĩ tới nghĩ lui, lần đầu về ra mắt gia đình người ta không phải nên chịu khó xuống bếp giúp mẹ của “bạn trai” dọn dẹp sao?

Tuy rằng chưa từng rơi vào hoàn cảnh này, nhưng cô cũng không phải kẻ ngu dốt, hai cha con họ đang chém giết nhau trên bàn cờ mình không nên quấy rầy. Vì thế do dự một lát cô liền thản nhiên đi đến cửa phòng bếp. Bà Lục đang thu dọn chén đĩa và đồ ăn còn thừa, bên kia còn có một đồng hoa quả tán loạn.

“Bác gái, để cháu giúp bác một tay!”

Âm thanh nhàn nhạt lại vang lên, bà Lục ngẩng đầu lên thì thấy cô gái nhỏ đang ngượng ngùng nhìn mình, thấy bà nhìn lại, đôi mắt đen láy bỗng tràn đầy cũng khí. Lây kinh nghiệm hai mươi năm nhìn người của bà mà nói cô gái này

hắn là phải có điểm hơn người, nhưng đối với con trai bà lại không có mấy lòng tin. Tiếc là thằng nhóc kia không chịu nghe lời, cùng cô bé Diêu Ngân kia thành đôi có phải là tốt rồi không.

Nghĩ thì nghĩ thế, nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười: “Vậy thì phiền tiêu Mạch giúp bác một chút vậy.”

“Không phiền đâu ạ.” Diệp Hân Mạch khẽ gật đầu, đi đến bên bồn rửa chén, xắn cao tay áo, từ tốn rửa sạch đồng chén bát đầy dầu mỡ. Bình thường cô vẫn lười không chịu làm, nhưng mấy việc nhà con con này không làm khó được cô đâu nha.

Bà Lục được rảnh tay rảnh chân ngồi gọt hoa quả. Một lúc sau không nhìn được lại hỏi tiếp: “Tiêu Mạch này, năm nay cháu bao nhiêu tuổi rồi?”

“Hai mươi bốn ạ.”

“Tốt nghiệp trường nào vậy?”. Trả lời vẫn vô cùng ngắn gọn, không sao, tiếp tục hỏi.

“Đại học S ạ.”

“Đại học S là trường danh tiếng nha, xem ra thành tích của cháu cũng không tồi!! Hiện nay đang làm gì vậy?” Vì cố gắng giải toả không khí nặng nề, tiếp tục hỏi.

“Sáng tác.”

“Vậy à! Tiêu Hàn không phải là biên tập sao? Chẳng lẽ hai đứa là đồng nghiệp?”

“Vâng ạ.”. Sợ rằng nói hai người chơi game gặp nhau chắc bà Lục lên máu mà ngất mất, Diệp Hân Mạch nhẹ nhàng đơn giản hoá quá trình gặp mặt của hai người.

Bà Lục bị một tiếng “Vâng” này khiến mặt xám mày tro, Bà làm mẹ dễ dàng lắm sao? Tự nhiên lại không quản được bạn gái của con mình. Không sao, hỏi tiếp đã: “Này tiêu Mạch à, gia đình cháu có ai ở đây không?”

Người nhà cũng ở bên cạnh sao? Người nhà cũng ở bên cạnh sao?... Diệp Hân Mạch bỗng nhiên ngừng tay, trong đầu chỉ quay cuồng có một câu này. Đến tận khi bà Lục cảm thấy không bình thường, đang muốn ngẩng đầu lên nhìn cô thì chợt nghe thấy câu trả lời: “Người nhà của cháu không còn ai ở đây cả...!”

Chỉ cần cố công một chút, không sợ không có tác dụng

“Người nhà của cháu không còn ai ở đây cả...”

Bà Lục bỗng dừng chân động, trong giọng nói lạnh nhạt ấy còn có cả bi thương, phiền muộn và chút gì đó thê lương. Cô gái nhỏ vẫn đang từ tốn rửa chén bát, nâng niu từng thứ trong tay như đang cầm đồ quý vậy. Bà Lục nhất thời không nói được lời nào nữa bởi cô bé này có vẻ như không cần mình thương hại, cuối cùng không nhìn được nói nhanh: “Thật xin lỗi...”

“Bác gái, bác nói gì vậy?”. Lời nói xen lẫn tiếng cười vang lên, bà Lục lại ngẩng đầu, thấy cô bé đó cũng đang nhìn mình cười nói: ” Bây giờ cháu vẫn sống tốt mà.”

Bà Lục kéo kéo khóe miệng, thở dài một hơi, buông con dao gọt hoa quả xuống, đến bên bồn rửa, nhẹ nhàng đặt tay lên vai cô: “Chỉ cần cháu vui vẻ là tốt rồi.”

Diệp Hân Mạch tiếp tục mỉm cười liếc nhìn bà một cái, sau đó lại hạ mắt, nhanh chóng rửa sạch chén đĩa. Bà Lục đưa tay qua, đón lấy chén đĩa đã được rửa sạch dùng khăn lau khô sau đó cất lên giá. Hai người cứ trầm mặc dọn dẹp như vậy, rất nhanh chóng đem số chén đĩa vốn không nhiều nhận gì rửa xong xuôi .

Mà trong phòng khách, có một người không ngừng ngó về phía phòng bếp.

Lục Thủy Hàn cau mày nhìn bàn cờ, anh và ông Lục đã đáng sang ván cờ thứ ba rồi mà anh vẫn chưa được tha. “Chiếu tướng!!” ông Lục phẫn khích kêu lên.

Lục Thủy Hàn vội vàng đem tâm mắt kéo về trên bàn cờ, không nhịn được cười khổ. Một quân mã, một quân pháo với mấy quân tốt mà vẫn có thể bảo vệ vua với hậu, từ nãy đến giờ ba anh toàn chơi kiêu “cờ bí, gí tốt” thế mà anh vẫn thua. “Ba, hôm nay ba chơi cờ lạ thế.”

“Haha, con cho rằng ba chỉ biết gí tốt thôi sao? Tiểu tử, chỉ cần một tướng cũng đủ giữ quan ải, vạn người không thể bước qua, nhưng cũng có thời điểm vẫn muốn xem đối phương tiến tới như thế nào...”. Ông Lục giảo hoạt cười, trong lời nói có chút không giống kiểu dạy dỗ ngày xưa.

Lục Thủy Hàn cúi đầu xoa chóp mũi, ba không phải đang ám chỉ mình đối với Diệp Hân Mạch không thể thái quá nóng vội sao? Chỉ có điều mối quan hệ này, chính anh căn bản cũng không có quyền quyết định!!

“Tiểu Hàn này, ba và mẹ con hiện tại đã không còn khỏe mạnh như trước nữa, chuyện của con tuy không ai thúc ép, nhưng ba đã sớm muốn giao việc nhà cho con.!! Cho nên, con cũng mau mau...thành gia lập nghiệp đi!!”

Ông Lục tiếp tục xếp các con cờ, một bên xếp một bên giống như lơ đãng nói ra vài câu.

Lục Thủy Hàn vừa nghe, vừa nhăn mặt: “Ba, ba nói con hiện tại thế này không phải rất tốt sao?”

Ông Lục không lên tiếng nữa, hất cảm ý bảo ai đó tiếp tục bắt đầu chiến đấu.

Trong phòng bếp, bà Lục nhanh chóng dọn dẹp những thứ khác, kéo Diệp Hân Mạch ra cửa. Nhìn thấy ông xã và con trai vẫn đang chiến đấu thì cũng mặc kệ. “Tiểu Hàn, cô bé này lần đầu tôi chơi nhà chúng ta, con chơi cờ làm gì chứ. Mau dẫn con bé về phòng mà tâm sự đi!!”

Diệp Hân Mạch ngăn người, sắc mặt thậm chí có điểm phiếm hồng. Lục Thủy Hàn vừa nghe thấy vậy, lập tức bỏ rơi ba mình, tóm lấy Diệp Hân Mạch kéo về phòng, lờ đi mấy ánh mắt tò mò sau lưng.

“Cô bé này thế nào?”. Bà Lục ngồi xuống chỗ Lục Thủy Hàn vừa rời đi, ông Lục nhanh chóng rót một chén trà đưa qua, bà Lục tiếp nhận nhấp một ngụm.

“Tiểu Hàn...” ông Lục lắc đầu.

Bà Lục cũng thờ dãi, nhìn lướt qua bàn cờ con trai bỏ lại, nhặt quân pháo lên: “Ăn.” ông Lục ngăn người, buồn rười rượi, đi quân mã, lại tiếp tục bị quân xe bên kia ăn luôn. “Hừ, chỉ cần dụng công sâu, không sợ ăn không xong.”

Vừa mới vào phòng, Lục Thủy Hàn liền khoát tay nhìn Diệp Hân Mạch nhún vai.

“Em làm anh sợ muốn chết. Lúc này em cùng với mẹ ở trong bếp sao?”.

Diệp Hân Mạch gật đầu, không nói gì. Gian phòng này bài trí rất nhã nhặn, so với anh ta có điểm bất đồng, phần lớn là màu sắc trang nhã, có vẻ như bà Lục là người thu xếp.

“Ngồi đi!”. Cô không lên tiếng, Lục Thủy Hàn cũng không biết nên nói gì, thấy Hân Mạch nhìn chăm chú vào kệ sách của mình bèn nói: “Muốn xem thì cứ tự nhiên”.

Diệp Hân Mạch chân chừ một chút, rồi cũng gật đầu.

“Tự lấy đi, anh đi ngủ một lát.”

Diệp Hân Mạch trợn mắt, cả đêm qua mình thức trắng còn không ngủ thì thôi, anh ta ngủ cái gì chứ. Không thèm để mắt đến anh ta làm gì nữa, cô tiến đến bên giá sách, rút ra một quyển sách đóng bìa dày cộp hình như là tiểu thuyết lịch sử, đi đến bên cửa sổ ngồi đọc

Đúng là lạnh nhạt hết sức có thể nha!! Lục Thủy Hàn nằm trên giường, hai tay gối sau gáy, ngهن cổ nhìn Diệp Hân Mạch. Ánh mặt trời ngoài cửa sổ rọi vào căn phòng, nhảy nhót trên trang sách trên tay cô như đang khiêu vũ. Lục Thủy Hàn nhìn mãi, nhìn mãi không hiểu sao lại thấy đôi môi nhợt nhạt cùng đôi mắt chăm chú kia càng ngày càng thuận mắt.

Xem ra mình rất lâu rồi không ăn thịt, nên mới có thể đem thịt heo xem như thịt thiên nga, anh thấy tâm lý mình hình như có vấn đề rồi. Không được, nhất định sau này phải tìm mấy cô em xinh đẹp, nóng bỏng nghiên cứu một chút mới được.

Nghĩ đến đây, Lục Thủy Hàn liền lăn ra ngủ. Đến tận khi nghe tiếng bà Lục gọi ra ăn cơm mới tỉnh dậy, đưa mắt liếc nhìn người đang đọc sách bên cửa sổ. Ráng chiều đỏ rực phủ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, làn da trắng xanh bỗng trở nên quý phái, khiến anh chợt có cảm giác thân thiết.

Có vẻ cũng nghe thấy tiếng gọi bên ngoài, gương mặt nhỏ nhắn liền ngẩng lên, chớp mắt vài cái rồi mở ra, đúng lúc thấy Lục Thủy Hàn cũng đang nhìn

mình, ánh mắt giao nhau khiến cô khẽ giật mình, nhìn lại thấy bản thân không có gì khác thường liền ngược mắt nhìn thẳng vào anh, khoé miệng khẽ nhướn lên thành một nụ cười.

Lục Thủy Hàn giật mình thu lại ánh mắt, giả bộ ho khù khụ mấy cái rồi nói: “Uh, ra ăn cơm thôi!!”

Trên bàn ăn, bà Lục rất nhiệt tình gấp thức ăn cho con trai và “con dâu” tương lai, ra sức dặn dò hai người phải ăn thật nhiều, thật nhiều mới tốt. Lục Thủy Hàn nghi ngờ khi thấy thái độ của bà thay đổi nhanh như vậy, không biết có âm mưu gì đây.

Quả nhiên, bữa cơm gần kết thúc, bà Lục liền tuyên bố: “Tiểu Hàn, hôm nay ba con mới nhận một bản vẽ, ông ấy nói có nhiều chỗ cần chỉnh sửa lại, con theo giúp ba một chút đi. Tiểu Mạch, cơm nước xong theo bác đi dạo phố nhé. Gần đây bận rộn, bác lâu rồi cũng chưa có đi.”

“Đợi một chút, mẹ, đây là” Lục Thủy Hàn cảm thấy tình huống này có chút không thích hợp, dùng ánh mắt thăm dò ý kiến của ba, chỉ thấy ông cúi đầu giả bộ chăm chú ăn cơm. Đùa sao, bà xã đại nhân nói thì tất nhiên là phải nghe rồi, ông dám cãi sao? Lục Thủy Hàn quyết định bỏ qua ông bố, nghi ngại nhìn mẹ.

“Thế nào? Con có ý kiến gì sao?”. Bà Lục khẽ nhíu mày.

“Nhưng bây giờ... cũng đã muộn rồi, bọn con nên về thôi.....”. Lục Thủy Hàn vẫn cố vững vẫy giẫy chết.

“Về cái gì mà về. Con không phải đang ở nhà sao?”. Bà Lục phụng phịu nhăn nhó, giáo huấn mấy câu rồi lại đổi ngay sang vẻ mặt tươi cười nhìn Diệp Hân Mạch: “Tiểu Mạch à, hôm nay đừng về nữa, ở lại đây ngủ một hôm không được sao?”

Nghỉ lại một đêm sao?

Diệp Hân Mạch nghiêng đầu nhìn về phía Lục Thủy Hàn, thấy anh ta mặt kiên nhẫn nhún nhún vai.

Cô khẽ nhíu mày, đang định mở miệng, ai ngờ bà Lục nhanh hơn, cướp lời cô: “A. Tốt quá, cứ như vậy đi. Tiểu Hàn, con cùng ba vào phòng làm việc, để mẹ và tiểu Mạch thu dọn một chút.”

Diệp Hân Mạch há mồm, ai mà biết bà Lục lại nhanh miệng như vậy chứ. Trước khi mọi người đứng lên, bà Lục còn bổ sung thêm một câu: “Đúng rồi, tiểu Hàn, buổi tối không cần nghiên cứu muộn quá, nên đi ngủ sớm nha!!”

Đi nghỉ sớm nha. Đi nghỉ sớm nha ở đây ai cũng hiểu rõ bà Lục đang muốn ám chỉ cái gì, nhưng không một ai dám phản bác. Như thế là đủ hiểu gia đình này dưới ách thống trị của bà Lục vẫn sống yên bình bao nhiêu năm qua. Diệp Hân Mạch hạ mí mắt, thái độ của bà Lục như thế là nhất định

muốn giữ cô lại đêm nay, nếu mình cứ cương quyết đòi về, không phải rất thất lễ sao?

Vậy nên đành gặp chiêu phá chiêu, đi bước trước rồi tính bước sau thôi.

Ăn cơm xong, hai cha con Lục Thuỷ Hàn bị nhốt trong phòng đọc sách, không được ra ngoài. Diệp Hân Mạch lặng lẽ thở dài, đành cùng bà Lục thu dọn bàn ăn rồi đi dạo phố

“Tiểu Mạch a! Cháu rất ít khi ra ngoài phải không?”

“Vâng.”

“Như vậy không được đâu nha! Cháu xem, sắc mặt cháu không được tốt, con gái muốn chăm sóc tốt cho bản thân mình nên thường xuyên ra ngoài mới phải chứ.”

“Vâng ạ.”

“Nếu có thời gian rảnh thì cứ đến đây với bác, bác chỉ ở nhà phải lo cơm nước, dọn dẹp, tiểu Hàn và ba nó lại rất bận nên toàn để bác ở nhà một mình, rất buồn chán a...”

“Vâng, được ạ.”

“Ngoan lắm, tiểu Mạch cháu xem cái quần này thế nào? Ba của tiểu Hàn cũng lâu rồi không mua quần áo mới”

“Rất được ạ.”

Bà Lục trong lúc mua quần áo cho ông xã đã rất thành công kéo tay Diệp Hân Mạch khoác vào tay mình. Diệp Hân Mạch cũng không cự tuyệt, còn bám chặt vào tay bà Lục, để bà kéo đi.

Vừa mua xong giày cho ông Lục, bà bán hàng niềm nở nói: “Ai dza, con gái chị lớn lên thật xinh xắn nha!!”

“Ây, đây không phải con gái tôi, là con dâu đó. Rất xinh đúng không?”.

Người bán hàng đang định đi vào, nghe bà Lục nói vậy liền đứng lại, nhìn Hân Mạch từ đầu đến chân.

“Oa!! Chị thật có phúc nha!! Con gái bây giờ cả ngày trang điểm lòe loẹt, trông còn diễm lệ hơn cả yêu tinh, mấy cô gái đó so với cô bé này chẳng được một phần mười!! Con trai chị đúng là có mắt nhìn người nha!!”. Bà bán hàng nói có mấy câu đã khiến bà Lục vui vẻ ra mặt, cầm lên một chiếc sơ mi nam, ngắm nghía. Người bán hàng bước lên phía trước: “Ai! Chị tinh mắt thật đó, chiếc áo này không bình thường đâu, chất vải rất tốt, đường kim mũi chỉ cũng tỉ mỉ, cẩn thận. Cô gái trẻ này cũng chọn một chiếc cho bạn trai đi.”

Diệp Hân Mạch miễn cưỡng mỉm cười gật đầu. Hai người cuối cùng cũng mua một chiếc áo sơ mi.

“Tiểu Mạch này! Cháu có phải cảm thấy chúng ta rất phiền phức không?” Ra khỏi cửa hàng, bà Lục nhẹ nhàng đón lấy chiếc túi trên tay cô, kéo tay Diệp Hân Mạch hỏi.

“Sao thế được ạ?” Diệp Hân Mạch nghiêng đầu vẻ không hiểu.

“Cháu có vẻ như... không thích người nói nhiều?”. Ba Lục dò hỏi.

“Cháu cũng không biết.” Diệp Hân Mạch lắc đầu, dừng một chút, lập tức quay sang bà Lục, cười duyên dáng: “Người nói nhiều cũng rất âm áp.”

Bà Lục nhìn cô vài lần, thấy cô đang cười, không hề giả tạo hay chán ghét, con người trong suốt sâu thẳm, phản chiếu sự chân thật.

Khẽ thở dài, bà Lục yên lặng trong chốc lát. Cô bé này, sợ là đã cô độc lâu lắm rồi, cho nên mới không tìm ra cách tiếp cận người khác. Thế này cũng thực khó, một cô gái nhỏ lại phải sống cô độc một mình hẳn là không dễ dàng.

Chờ đến khi bà Lục kéo Diệp Hân Mạch đi dạo khoảng hai giờ đồng hồ, Diệp Hân Mạch đã cười không nổi, thật khổ cái chân cô!! Quảng đường cô đi trong tối nay có khi bằng cả quãng đường cô đi hơn mười năm qua.

Cuối cùng, khi bà Lục cũng cảm thấy mệt mỏi cùng Diệp Hân Mạch xách túi lớn túi bé bắt xe về nhà.

Về đến nhà, hai cha con Lục Thủy Hàn cũng sớm đã “nghiên cứu” xong cái bản vẽ gì đó, đang ngồi trong phòng khách “chém giết” trên bàn cờ.

Nhìn thấy bà Lục cùng Diệp Hân Mạch trở về, Lục Thủy Hàn bận rộn đẩy bàn cờ, tiến lên xách giùm mấy túi đồ to tướng, đến bên Diệp Hân Mạch nói: “Về rồi sao?”

Hân Mạch khẽ gật đầu, thật sự không còn sức lực để nói chuyện, đến chỗ ghé sofa, vừa ngồi xuống, bà Lục liền thúc giục: “Tiểu Mạch đã mệt chưa? Mau đi tắm rửa rồi còn đi ngủ!!”

Lục Thủy Hàn giờ phút này đối với phụ mẫu nhà mình đã không còn lời nào để nói. Trước tiên là thuận nước đẩy thuyền, đến nơi thích hợp thì lật úp thuyền luôn. Thật là phong cách quá đi. Xem Diệp Hân Mạch sắc mặt hiện lên mấy chữ “mệt muốn chết” do vận động quá sức, nhưng lông mày vẫn nhíu chặt, không nói gì. Anh biết rõ cô gái này cho dù mệt thế nào cũng sẽ không nói ra miệng.

Đưa cô vào phòng, đưa luôn cả quần áo của bà Lục để cô thay ra, anh chỉ tay về phía phòng tắm: “Em đi tắm đi.”

“Uh.”

Lúc nhận quần áo từ tay anh, trong tích tắc hai người không hẹn mà cùng nghĩ về một ngày nào đó, hai người đơn độc ở cùng một chỗ. Cô khẽ run rẩy, cảm thấy ngón tay anh ta lướt qua lòng bàn tay mình như muốn nắm lấy, vội ôm quần áo chạy vào phòng tắm.

Tắm xong, Diệp Hân Mạch mở cửa, nhìn thấy Lục Thủy Hàn đang ngồi vẽ vẽ gì đó trên bàn, nghe thấy tiếng mở cửa liền quay đầu lại: “Tắm xong rồi sao. Đi ngủ sớm một chút đi!!”

“Umh” Diệp Hân Mạch khẽ nhú mày.

Lục Thủy Hàn nhìn thấu cô đang lo lắng điều gì, cười nói: “Anh ngủ ở phòng khách, em cứ yên tâm ngủ đi”.

Diệp Hân Mạch thở dài một hơi, nhìn anh ta sắp xếp chăn mền, rụt rè bước tới: “Chỉ là...”

“Sao cơ?” Lục Thủy Hàn nghi ngờ xem cô, không phải mình đã tỏ ý sẽ không động đến cô, cô ấy còn suy nghĩ gì nữa đây?

“Không, không có gì.” Diệp Hân Mạch kinh hãi như con thỏ nhỏ, vèo một cái liền chui tọt vào trong chăn, Lục Thủy Hàn ngây người, kéo chăn đắp cho cô.

“Vậy anh ra ngoài đây.”

“Uh!”

Trên người Hân Mạch là áo ngủ của bà Lục, tuy rằng không rộng lắm nhưng mặc vào thì trước ngực hở một mảng lớn, khiến xương quai xanh cứ như có tay, theo sát Lục Thủy Hàn ngoắc ngoắc: tới bắt ta nha, tới bắt ta nha...

Lục Thủy Hàn tròn trắng mắt, xoay người đi ra, lúc đi tới cửa lại tiện tay tắt luôn đèn. Diệp Hân Mạch đột nhiên kêu lên: “Á.....”

“Sao thế?”

“Không, không sao...”

Cô nàng này sao thế nhỉ? Lục Thủy Hàn không hiểu, cũng lười chả thèm hiểu, đi luôn ra ngoài. Vừa ra khỏi cửa, lại thấy mẹ đang tròn mắt nhìn mình.

Anh thần nhiên bĩu môi, ngồi xuống cùng ông Lục tiếp tục đánh cờ. Bà Lục chỉ tiếc rên sất không thành thép lời kéo ông Lục về phòng nghỉ ngơi, vút lại một mình Lục Thủy Hàn ngồi ngẩn ngơ ngoài phòng khách.

Bình thường, lúc này ở nhà cũng chỉ có một mình anh, nhưng rõ ràng vừa mới đây hãy còn vài người, loáng một cái chỉ thừa mỗi mình mình, Lục Thủy Hàn ngây ngốc không khỏi suy nghĩ linh tinh. Cô ấy ngủ rồi sao? Hẳn là hôm nay dạo phố mệt muốn chết. Cô ấy sẽ quyết định sau hôm nay cô và anh không có bất cứ quan hệ gì sao?...

Những suy nghĩ này đột nhiên kéo tới khiến Lục Thủy Hàn trầm mặc, lòng nặng trĩu trĩu, khiến anh chột dạ, hốt hoảng... Cảm giác trong lòng như lửa, mà chẳng hiểu vì sao.

Lục Thủy Hàn ra ban công, nhìn xa xa đèn đường rực rỡ, trong đầu lại nhớ về ngày hôm ấy, da thịt mềm mại, hơi thở yếu ớt và ... ngón tay cô rất nhỏ... Đáng

chết, sao lại nhớ rõ vậy chứ? Lục Thủy Hàn hung hăng đập lên thành lan can, cắn chặt răng, từ từ đi đi lại lại.

Vào, hay là không vào?

Vào, hay là không vào?

Lục Thủy Hàn xoắn xuýt, không biết làm thế nào! Đầu óc hỗn loạn!! Vào thì sao nào?! Tuy biết cô không hề muốn phát sinh quan hệ với mình. Nhưng căn phòng đó là phòng anh mà!! Sao anh lại không thể vào?... Không được, không phải chính mình nói muốn ra phòng khách ngủ sao!! Nhưng ghế ngoài phòng khách cứng quá.... Không được, không được...

Lục Thủy Hàn nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn đi đến cửa phòng. Giờ phút này, anh chỉ thiếu nước kiếm một bông hoa hồng tới, xé một cánh —— vào, xé một cánh nữa không vào. Nhấc chân đi hai bước, tay vừa mới đặt tới tay nắm cửa, lại đột ngột thu về, đột nhiên xoay người...

Hít vào mấy hơi, Lục Thủy Hàn, mày đang làm cái gì thế hả? Cô gái trong kia cũng chỉ là một cô gái bình thường mà thôi, mày sợ cái gì chứ? Muốn vào thì cứ vào đi. Việc gì phải so đo lăm chuyen thế. Còn không thì chỉ việc ngoan ngoãn ôm gối đi ngủ thôi!! Như vậy, rốt cuộc là vào hay không đây?

Lục Thủy Hàn nghĩ tới nghĩ lui, nghiêng răng, không cưỡng lại được cảm dỗ, đẩy cửa phòng. Trong lúc bối rối anh không hề hay biết, sau lưng có hai đôi mắt đang nhòm ngó. (hehe, cháu là cháu thích hai bác oài đấy.^^)

Phía sau cánh cửa, vô cùng yên tĩnh.

Yên tĩnh đến mức anh có thể nghe thấy tiếng hít thở của chính mình, rón rén bước đến bên giường ...

Lục Thủy Hàn than thầm, ngồi lên mép giường, bàn tay run run chậm rãi mò mẫm trong không trung. Thực là khôi hài, mình không phải không có kinh nghiệm, tại sao đối với cô gái này lại không thể bình tĩnh? Ý, không đúng, người đâu rồi? Lục Thủy Hàn nhíu nhíu mày, bàn tay khua loạn vẫn không đụng đến người. Hay là cô biết anh sẽ vào nên trốn mất rồi?

Người trốn thì phải còn chặn chứ. Nhưng chặn cũng đi đâu hết rồi? Sao không thấy? Lục Thủy Hàn cảm thấy có gì là lạ, đưa tay bật đèn ngủ trên đầu giường, ánh đèn mờ ảo tỏa xuống giường soi rõ hình ảnh khiến anh đờ đẫn.

Trên chiếc giường lớn của anh, chăn mền bị quấn lại một chỗ, hơn nữa có thể nhìn thấy ai đó rõ ràng đang run rẩy. Lục Thủy Hàn cởi dép, leo lên giường vỗ nhẹ: “Này, em sao thế?”

Người trong chăn vẫn đang run rẩy, Lục Thủy Hàn đành phải đưa tay kéo chăn, người bên trong cảm nhận được gió lạnh, càng run mạnh hơn. Anh liền phát hiện ra. Cô ấy hình như rất sợ lạnh

Không chút nghĩ ngợi, anh liền đem cả người cả chân ôm lấy. Thấy người kia dần dần ổn định, anh chậm rãi đưa tay kéo chân ra, liền thấy một khuôn mặt tái nhợt, lạnh ngắt đang nhìn chằm chằm, chân tay cũng bắt đầu ngo ngoạ.

Lục Thủy Hàn thấy vừa bực mình vừa buồn cười: “Không phải bị đông lạnh thành như vậy chứ? Trời đâu có lạnh lắm đâu”. Chính là bởi vì không quá lạnh nên trong phòng không mở điều hòa.

“Tôi trời sinh thể chất âm hàn.” Cô tiếp tục co ro, gương mặt tái nhợt, môi cũng đã biến thành màu tím nhạt.

“Cho nên mới thường xuyên thức suốt đêm, ban ngày thì ngủ bù?”. Lục Thủy Hàn đầu óc chợt minh bạch, nhanh chóng đưa ra kết luận. Thấy cô chân chừ gật đầu, Lục Thủy Hàn thực hận không thể đem đầu óc cô bỏ ra xem có dây thần kinh nào khác thường hay không: “Em ngày nào cũng suốt đêm không ngủ, sức khoẻ càng kém, khả năng chống lạnh cũng kém, chẳng lẽ em không hiểu sao?”

“Hiểu...” Ai đó thấp giọng trả lời.

“Vậy mà em còn dám thường xuyên thức đêm?”

“Tại vì... rất lạnh...”

Bộ dạng đáng thương khiến Lục Thủy Hàn trừng mắt, không nói nặng lời được nữa, đành phải tiếp tục ôm. Một lát sau, anh mới tiếp tục nói: “Em có phải còn sợ tối nữa không?”

“Phải...”

Hoá ra lúc trước cô cứ muốn nói gì đó rồi lại thôi là muốn giữ mình lại. Lục Thủy Hàn trong lòng đắc ý, mình rốt cục cũng có công dụng nha —— tuy rằng công dụng này so với ý định ban đầu của anh có điểm bất đồng: “Không sao, vì em đã giúp anh hôm nay, tối nay anh sẽ ngủ cùng em——”

Nằm trong lòng anh ai đó đột nhiên mở to hai mắt, có chút kinh ngạc, có chút sợ hãi, có chút vui mừng, lại có chút gì đó nhân nhượng...

“Không...”

Không chờ cô nói hết câu, Lục Thủy Hàn đã cởi áo khoác đem chân mền xốc lên, chui vào: “Anh sẽ không động vào em”.

“Nhưng...” Diệp Hân Mạch há miệng thở dốc, nhưng cánh tay anh ta đã đặt dưới gáy mình, thân nhiệt cách một lớp áo mỏng manh truyền tới chợt khiến cô có cảm giác an toàn. Nghĩ ngợi một chút, vào hoàn cảnh này mình thực sự cần anh ta, mà anh ta cũng nói sẽ không động tới mình còn gì?

Ngoan ngoãn nằm thẳng, nhưng cảm giác ấm áp lại khiến Hân Mạch hận không thể dán chặt vào người anh ta. Đàn ông là lò sưởi tự nhiên vào mùa đông, cổ nhân chỉ được cái nói đúng.

Nữ thuần âm nam thuần dương, bình thường khi trời lạnh nam giới thường có thân nhiệt cao hơn nữ giới, cho nên Diệp Hân Mạch tự an ủi mình, coi anh ta là cái gói ôm là xong.

Lục Thủy Hàn nham hiểm, đem quần áo trên người cởi sạch sẽ — chỉ để lại mỗi chiếc quần đùi, trong lòng rất muốn nhếch miệng cười, ai bảo chính mình không sợ lạnh, không sợ lạnh. Đưa tay tắt đèn đi, quay đầu, ôm chặt lấy khối băng mềm nhũn. Vẫn còn rất lạnh nha!

Một lần không cẩn thận, đụng phải chân cô, Lục Thủy Hàn không nói nên lời, lạnh y như đá vậy. Diệp Hân Mạch vốn không nghĩ vì đụng phải chân mình lại khiến anh ta khó chịu như vậy, liền rụt chân lại: “Thực xin lỗi, chân tôi vẫn thường như vậy...”

“Vẫn thường như vậy?” Lục Thủy Hàn trong bóng đêm khẽ nhíu mày.

“Đúng, một năm bốn mùa, vào mùa đông lại càng lạnh hơn.”

Lục Thủy Hàn thở dài một hơi, hoá ra tính tình lạnh nhạt là bởi vì thân thể thường xuyên bị lạnh a! Đưa chân do thám, đem chân cô kẹp giữa hai chân mình, cảm giác lạnh buốt lúc đầu còn chưa thích ứng, sau vài giây cũng thấy bình thường trở lại: “Bây giờ đã đỡ hơn chưa?”

“Uh...” Diệp Hân Mạch cúi đầu uh một tiếng, đầu óc lại thanh tỉnh hết sức.

Trên chân truyền tới cảm giác ấm áp, cảm giác này mùa đông của hơn hai mươi năm qua chưa từng được hưởng thụ. Theo đó trong lòng tràn đầy cảm giác thỏa mãn. Người này, chẳng hề như cô tưởng tượng! Tuy rằng vẫn có chút lợi dụng thời cơ ...

Lục Thủy Hàn so với thường ngày có chút trầm mặc. Ôm mỹ nhân trong lòng, anh không thể không có ý nghĩ đen tối, nhưng không thể không kìm chế lại việc này hao phí của anh bao nhiêu tinh lực đó nha!!

Diệp Hân Mạch cho rằng anh ta không muốn nói chuyện, tự nhiên càng không chịu mở miệng. Thế nên hai người đều trầm mặc, cho rằng đối phương đã bắt đầu ngủ. Mà trên thực tế, Diệp Hân Mạch đem mặt giấu trước ngực anh, mở trừng mắt không hề buồn ngủ, còn trên đỉnh đầu cô là Lục Thủy Hàn trừng mắt hết nhìn trần nhà lại nhìn theo khe hở của rèm cửa mà ngẩn người...

Trong bóng tối, chỉ có tiếng thở nhẹ nhàng của một nam một nữ.

Bởi vì có Lục Thủy Hàn ủ ấm, Diệp Hân Mạch cũng không còn cảm thấy khó chịu, vì thế khẽ cựa quậy, bấp bệ vô tình lướt qua chỗ không nên lướt qua... “Úi...!” Trong đầu lại tưởng tượng

“Của anh quá nhỏ!”

“Tôi mà nhỏ sao?”

“Đúng vậy, quá nhỏ.”

Diệp Hân Mạch phục hồi tinh thần, cười khẽ. Sau đó cũng không dám tùy tiện đụng chạm lung tung. Chỉ tiếc là va chạm vừa rồi khiến ai đó liền có phản ứng. Bàn tay ấm áp không chịu đứng yên, bên eo Diệp Hân Mạch khẽ cử động.

Động đậy một hồi lại chậm rãi luồn vào trong áo ngủ, vuốt ve da thịt mịn màng

“Anh nói sẽ không động vào tôi cơ mà!!”.Diệp Hân Mạch lạnh lùng lên tiếng.

Ai đó ngây người, nhưng tay vẫn tiếp tục không ngừng, cười hì hì: “Đây là anh giúp em làm ấm lên.”

Diệp Hân Mạch trợn trắng mắt, bàn tay vươn xuống bắt lấy tay anh: “Không cần nữa, mau ngủ đi”.

Lục Thủy Hàn bĩu môi, được thôi! Ngủ thì ngủ. Bất quá, tay anh đang được tay cô chủ động nắm lấy ... Ai đó giống như con chuột trộm được trứng, cười gian vài phút, rốt cục chịu không nổi Chu công vậy gọi, quay đầu ngủ một giấc.

Sáng sớm tỉnh lại, Lục Thủy Hàn thấy bên cạnh không còn ai. Chính mình thế nào lại ngủ như heo thế chứ!! Tỉnh dậy sớm một chút là có thể thưởng thức cảnh cô ấy chủ động ôm ấp mình rồi! A a a a, tham ngủ thực không phải thói quen tốt.

Rửa mặt xong xuôi, đi ra ngoài liền nghe thấy tiếng cô đang nói chuyện cùng bà Lục. Lục Thủy Hàn nhăn mũi, đi vào phòng bếp, quả nhiên, mẹ vẫn không gọi anh dậy ăn sáng như trước. Cũng may có cô nhớ để phần cho anh. Tùy tiện mang đồ ăn ra bàn, vừa lúc gặp phải Diệp Hân Mạch xoay người tiến vào.

Hai người ánh mắt giao nhau, Lục Thủy Hàn bận rộn nuốt trôi thức ăn, chào: “Chào, buổi sáng tốt lành.”

Diệp Hân Mạch khẽ gật đầu, xem như đáp lễ, sau đó ngồi trên ghế sofa xem tv. Ngoài ban công, bà Lục cất mấy thứ đồ này nọ rồi bước vào, thấy con trai mình đang nhìn chăm chăm con gái nhà người ta thì cốc đầu con trai một phát, mắng: “Thằng nhóc này, ngủ như heo ấy, vẫn còn biết đường dậy ăn sáng sao!!”

Lục Thủy Hàn lúng túng thu hồi ánh mắt, liếc qua mẹ mình một cái, nhanh chóng nhét cơm vào miệng, một bên nhai một bên cau có: “Mẹ...”

Được lắm, còn định mè nheo! Chỉ tiếc trong miệng đầy cơm khiến ngữ điệu làm nũng bay hết sạch. Bà Lục rùng mình, hận không thể đập cho thằng con này mấy phát. Nhưng vì nghĩ đến đứa con dâu tương lai, đành để cho nó ít mặt mũi, chỉ trừng mắt nhìn vài lần, liền trở lại phòng bếp, đi bận việc khác.

Diệp Hân Mạch nhìn thấy cảnh tượng như vậy, lặng lẽ nở nụ cười. Lục Thủy Hàn trong mâm toàn là cơm ngồi xuống bên cạnh cô, vừa ăn vừa xem TV, trên màn hình là cảnh máu me đầm đìa, khiến anh không nuốt nổi cơm nữa. Đáng ghét, mình thế nào xem phim kinh dị còn có thể cười được chứ...

Lục Thủy Hàn cuối cùng vẫn đem miếng com nuốt xuống, nhưng không dám nhìn màn hình TV, chỉ có thể nhìn chăm chăm người bên cạnh.

“Nhìn đủ chưa vậy?” Giọng nói mang theo ý cười yếu ớt.

“Vẫn đang nhìn.” Lục Thủy Hàn hơi giật mình gật đầu, lập tức tỉnh ngộ, nhìn lên bị người khác phát hiện anh cũng không phát hiện, một miếng com nhai năm phút đồng hồ còn không nuốt xuống, ai chẳng biết anh đang nhìn lên.

Không đợi Lục Thủy Hàn lúng túng xong, bà Lục lại xuất hiện ở cửa, trên tay cầm một đồng hồ. “Mẹ, ba đâu rồi?”

“Đến trường rồi, đợi lát nữa mới về.”

“Vậy sao!” Lục Thủy Hàn đáp lại một tiếng, nhanh chóng cúi đầu ăn com, không dám tiếp tục nhìn chăm chăm người bên cạnh.

Thời gian một ngày trôi qua nhanh như chớp mắt. Lúc chạng vạng tối, bà Lục rốt cục cũng không thể giữ hai người ở lại thêm một đêm. Hai người ban ngày còn phải làm việc, không tiện ở lại lâu. Bà Lục lưu luyến tiễn hai người ra cửa, nhìn theo ô tô đến tận khi khuất mắt sau góc đường.

Gió đêm vi vu ngoài cửa sổ.

Diệp Hân Mạch nhìn ra ngoài, khuôn mặt bình thản soi lên kính xe, im lặng không nói gì. Lục Thủy Hàn do dự một hồi, cuối cùng mới lên tiếng: “Hai ngày này, rất cảm ơn em.”

“Không cần khách khí.”

“Sau này...”. Nghĩ đến hôm đó Diệp Hân Mạch ra điều kiện, Lục Thủy Hàn trong lòng hết sức buồn bực, sớm biết thế này thì đã không đáp ứng, cái gì mà điều kiện chứ!! Chính mình lúc trước không phải cũng sợ dính vào cái cô Lily gì đó sao? Cứ nghĩ các cô cùng một dạng nên mới đáp ứng, ai mà biết, lần này đối phương lại khác người thế, làm anh trở tay không kịp.

“Cứ giống như trước đi!” Diệp Hân Mạch nghiêng đầu, nhìn mông lung ngoài cửa sổ.

“Uh.” Lục Thủy Hàn rầu rĩ lên tiếng trả lời, xe chạy trên đường không khác gì ốc sên. Đường về không hiểu sao lại quá ngắn ngủi... Không lâu sau, đã về tới thành phố S.

“Này!!?”

“Gì vậy?”

“Đi xuống hóng gió đi!”

Diệp Hân Mạch nheo mắt, tự nhiên lại chạy trên cầu, không sợ trúng gió sao, anh ta lên cơn động kinh à?. Nhưng cô cũng chả thèm tranh cãi với anh ta làm gì. Coi như nể mặt anh ta một lần cũng được. Vì thế cô liền gật đầu.

Nhìn Lục Thủy Hàn nhảy nhót ra khỏi xe, cô đành mở cửa xe, xuống theo. Vừa mới mở cửa xe, bước xuống, một luồng ánh sáng từ xa chiếu tới. Cô theo

phản xạ giơ tay che mặt, ngay sau đó lại nghe thấy tiếng động rất lớn, thân thể bị một vòng tay ấm áp ôm lấy kéo sang một bên. Rồi lại nghe thấy tiếng ai đó kêu lên đau đớn.